

Sygn. akt II AKa 315/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodnicząca:	SSA Maria Wiatr (spr.)
Sędziowie:	SA Jarosław Papis SO del. Sławomir Lerman
Protokolant:	sekr. sądowy Jadwiga Popiołek

przy udziale H. T., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2015 r.

sprawy

R. K.

oskarżonego z art. 158 §3 kk w zw. z art. 64 §1 kk, art. 158 §1 w zw. z 64 §1 kk

A. V.

oskarżonego z art. 158 §3 kk, art. 158 §1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt XVIII K 81/14

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. W. i adw. N. Z. – Kancelarie Adwokackie w Ł. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym odpowiednio oskarżonym R. K. i A. V.;
3. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za drugą instancję.

sygn. akt II AKa 315/14

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Łodzi, wyrokiem z dnia 30 września 2014r. w sprawie sygn. akt XVIII K 81/14 oskarżonego A. V. uznał za winnego tego, że:

- działając wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym R. K. (co do którego nie złożono wniosku o uzasadnienie) oraz z nieletnim (odpowiadającym w odrębnym postępowaniu) w dniu 28 września 2013 r. w Ł., wzięli udział w pobiciu A. M. w ten sposób, że uderzali go pięściami i drewnianym kijem po całym ciele i kopali obutymi nogami, czym spowodowali u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci ran tłuczonych powłok twarzy, stłuczenia okolicy ust, policzków i obu oczodołów z sińcami okularowymi, sińców na powłokach ciała, obustronnego wielomiejscowego złamania żeber, stłuszczenia mięszu prawego płuca, krwiaka jamy otrzewnowej, stłuczenia krezki jelita cienkiego i dwumiejscowego rozerwania, powierzchownego pęknięcia mięszu prawego wątroby na powierzchni trzewnej, co doprowadziło w konsekwencji do śmierci A. M. w dniu 28 września 2013r. to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art.158§3kk i za to na podstawie wskazanego przepisu wymierzył mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 2b),

-działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (co do którego nie złożono wniosku o uzasadnienie wyroku) w dniu 28 września 2013r. wzięli udział w pobiciu A. S. w ten sposób, że przewrócili ją na ziemię, a następnie uderzali pięściami i kopali po całym ciele, w tym uderzali pięściami po głowie oraz uderzali drewnianym kijem po żebrach i miednicy, narażając w ten sposób pokrzywdzoną na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku określonego w art.156§1kk, przy czym w wyniku tego zdarzenia pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci urazu wielomiejscowego, wstrząśnienia mózgu, złamania żeber I, II, III i VII po stronie prawej i VI po stronie lewej w odcinku przykręgosłupowym, zasinienia i otarć naskórka na głowie, twarzy i klatce piersiowej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządu ruchu i oddychania na czas przekraczający 7 dni to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 158§1kk i za to na podstawie wskazanego przepisu wymierzył mu karę 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 3b),

-na podstawie art.85kk i art.86§1kk wymierzył oskarżonemu karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 4b),

-na podstawie art.63§1kk na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 30 września 2013r. do dnia 30 września 2014r. (punkt 5b).

Wyrok zawiera ponadto rozstrzygnięcia dotyczące kosztów udzielonej oskarżonemu z urzędu pomocy prawnej oraz kosztów sądowych (punkty 7 i 8).

Apelację od wyroku wniosła obrońca oskarżonego, która zaskarżyła wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze w zakresie punktu 2b i 3b oraz 4b i zarzuciła:

1)rażącą niewspółmierność kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art.158§3kk ze względu na nieuwzględnienie wychowawczego celu kary, a tym samym wymierzenie kary rażąco wysokiej, podczas gdy żal i skrucha oskarżonego, przeproszenie za swój czyn na rozprawie oraz jego wiek powodują, że wymierzając karę Sąd winien wymierzyć karę niższą kierując się przede wszystkim jej wychowawczym charakterem;

2)rażącą niewspółmierność kary 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art.158§1kk ze względu na nieuwzględnienie wychowawczego celu kary, a tym samym wymierzenie kary rażąco wysokiej, podczas gdy żal i skrucha oskarżonego, przeproszenie za swój czyn na rozprawie oraz jego wiek powodują, że wymierzając karę Sąd winien był wymierzyć karę niższą kierując się przede wszystkim jej wychowawczym charakterem.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie i wymierzenie oskarżonemu kar za poszczególne czyny w dolnych granicach ustawowego zaskarżenia oraz kary łącznej z zachowaniem zasady absorpcji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym i nie zasługuje na uwzględnienie. Przede wszystkim stwierdzić należy, że sąd I instancji określając wysokość kar jednostkowych orzeczonych wobec oskarżonego wziął pod uwagę wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na jego korzyść jak i na niekorzyść, czemu dał wyraz w pisemnych

motywach wyrok. Ustalenia sądu dotyczące kwestii kary zasługują na pełną akceptację. Szczegółowość, by nie powiedzieć drobiazgowość, uzasadnienia (k 44-50) w tej części zwalnia Sąd Apelacyjny od konieczności ponownego przytaczania tych samych argumentów. Zważyć należy, że mimo przewagi okoliczności obciążających takich jak: wyjątkowo brutalne pobicie pokrzywdzonych, lekceważący stosunek do zasad porządku prawnego, gdyż oskarżony przypisanych czynów dopuścił się w czasie trwania przeciwko niemu innego postępowania karnego, działanie bez powodu w stosunku do pokrzywdzonej A. S., a w przypadku pokrzywdzonego A. M. z zemsty za „sprzedanie go Policji”, uprzednia karalność, zła opinia w miejscu zamieszkania i jednostce penitencjarnej, kary jednostkowe orzeczone zostały poniżej połowy ustawowego zagrożenia. Wszystkie wskazane okoliczności, jak słusznie uznał sąd I instancji, świadczą o wysokiej demoralizacji oskarżonego. Jedyną okolicznością łagodzącą tj. przyznanie się do dokonania obu czynów nie może stanowić przeciwwagi dla okoliczności świadczących negatywnie o oskarżonym w takim stopniu, który uzasadniałby dalsze łagodzenie orzeczonych kar. Fakt, że oskarżony jest sprawcą młodocianym nie może determinować sądu w orzekaniu kar nieadekwatnych do stopnia winy. Z dyspozycji art.54§1kk wynika wszak, że sąd wymierzając karę młodocianemu winien kierować się przede wszystkim tym, aby sprawcę wychować. Nie oznacza to jednak pobłażliwości dla nagannych zachowań sprawcy wysoce zdemoralizowanego, jakim jest oskarżony. W ocenie Sądu Apelacyjnego dalsze łagodzenie represji karnej wobec oskarżonego nie znajduje uzasadnienia w realiach niniejszej sprawy. Argumentem za złagodzeniem kar jednostkowych i kary łącznej, która została słusznie orzeczona, z uwagi na różne osoby pokrzywdzone, z zastosowaniem zasady mieszanej nie może być fakt, że oskarżyciel publiczny wnioskował o niższe kary. Sąd orzekający w sprawie, co oczywiste, nie jest związany wnioskami stron tak co do kary, jak i sprawstwa i winy oskarżonego.

Zważyć należy, że rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary zachodziłaby wtedy, gdyby orzeczone wobec A. V. kary jednostkowe nie uwzględniały należyte stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz nie realizowały w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego. Skarżąca, zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie zdołała wyżej wspomnianego celu wykazać, ani tego, że orzeczone wobec oskarżonego kary przekraczają stopień jego winy, a co za tym idzie, że są rażąco niewspółmiernie surowe. W ocenie Sądu Apelacyjnego, środek odwoławczy nie dostarcza także argumentów za koniecznością zastosowania przy określaniu wysokości kary łącznej zasady pełnej absorpcji.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym w apelacji.

Wobec tego, że oskarżony w postępowaniu odwoławczym korzystał z pomocy obrońcy z urzędu, a koszty tej pomocy nie zostały uiszczone Sąd Apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy należne jej wynagrodzenie zgodne z obowiązującymi w tej mierze przepisami.

U podstaw zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym legły te same przyczyny, które uzasadniały analogiczne rozstrzygnięcie sądu I instancji.